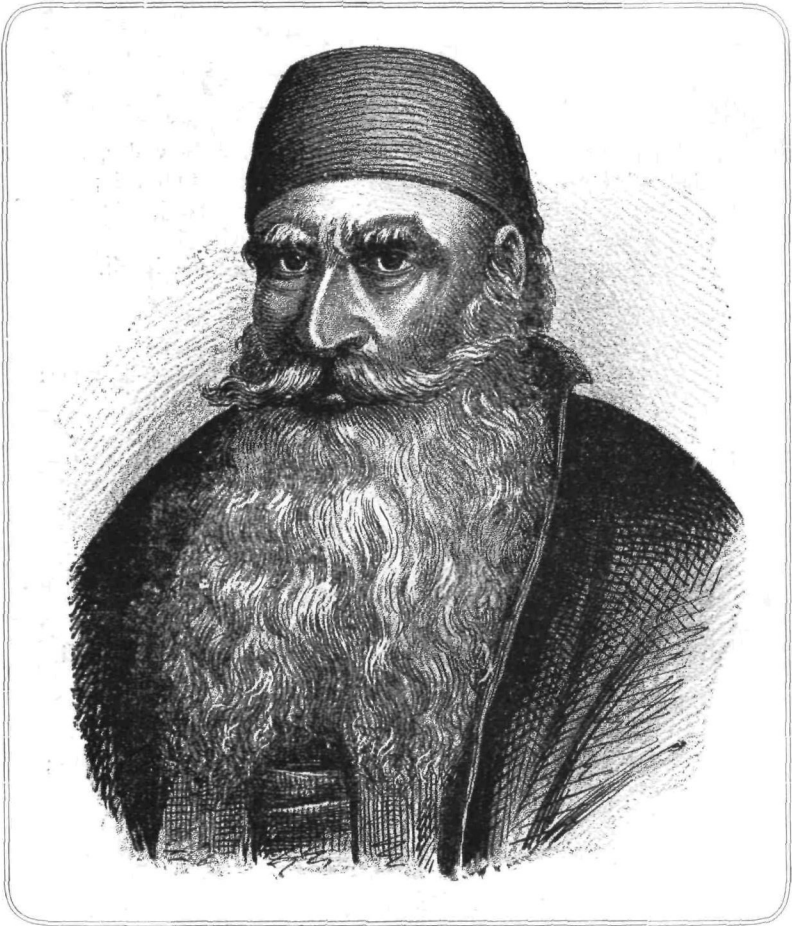

Maroniti in Druzi.

(Zgodovinska črtica.)

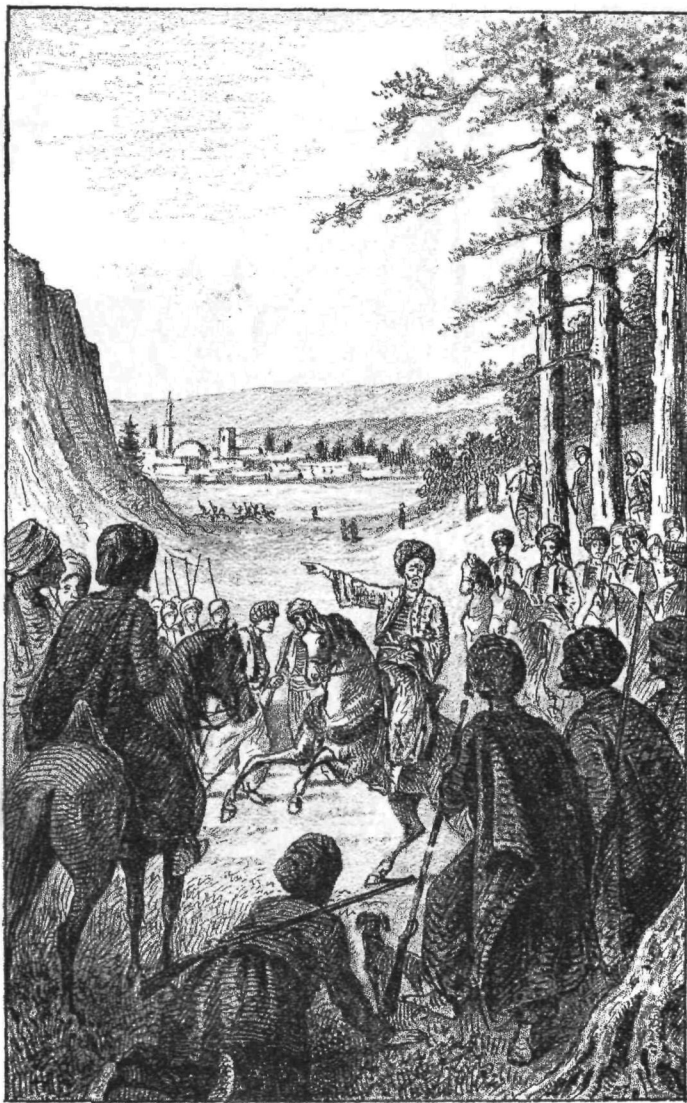
o lepih Libanonskih gorah, ki zapirajo proti severu sveto deželo, stanujeta dva narodiča: Maroniti in Druzi. Prvi so vneti Kristijani, drugi pa nimajo prav za prav nobene vere, niti krščanske, niti mahomedanske, niti židovske, ampak njihova vera je zmes iz raznih verskih nauk. Ti dve plemeni vže živita

Emir Bešir grozni.

več kot osem stoletij v vednih bojih in sovraštvu med seboj. Nekdaj ni bilo tako. Stari, dedni prebivalci na Libanonu so Maroniti. Ti so vzprejeli hitro Kristovo vero. Čeprav so pritiskali nanje razkolniki, čeprav so jih preganjali Mahomedanci, oni niso opešali, marveč ostali so verni in zvesti sinovi sv. katoliške cerkve. Z malim zadovoljni so mirno obdelovali polje po lepih dolinicah, po gorah so pa pasli drobnico. Tako je bilo do l. 1000. Tedaj je pa prihrulo divje, roparsko pleme iz Arabije ter napadlo miroljubne Libanonske sinove. Ti so bili seveda premagani in morali so deliti dedno zemljo s krutimi Druzi. Čeprav je bilo Druzov manj — vseh je sedaj kakih 200.000 — vendar so vsled svoje divjosti vedno zatirali

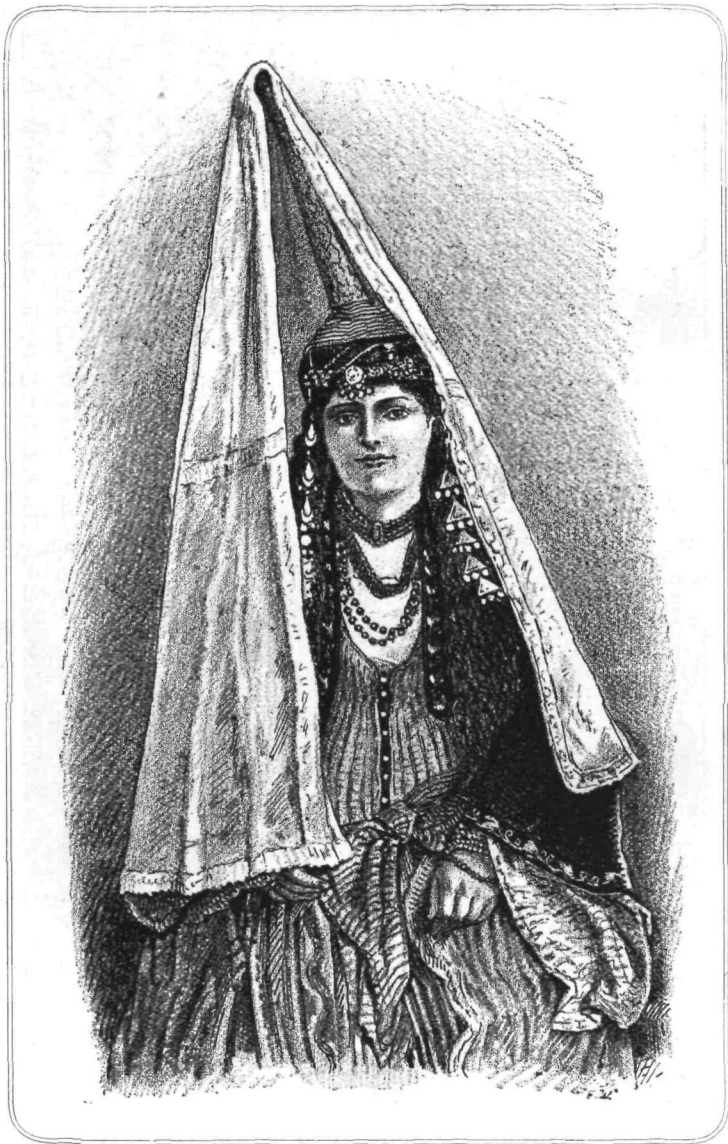
uboge Kristijane. Najsilnejši krvolok mej družijskimi poglavarji je bil **Emir Bešir grozni**. Ta je ravnal tako neusmiljeno z Maroniti, da so se mirni in pohlevni Kristijani uprli njihovemu gospodstvu in z orožjem branili svoje pravice. Ali siro-

Oblega Djezina.

maki, ki so bili vajeni bolje pluga in pastirske palice, kakor pa puške in sablje, morali so se kmalu udati Druzom. In sedaj so Kristijani trpeli še več, kakor poprej. To se je godilo od 1800—1840 leta. Ker je bilo pa mučenje le presilno, pride jim na pomoč avstrijsko in angleško brodovje ter osvobodi Maronite družijskega jarma. Groznega Emira Bešira so odvedli na Angleško v zapor, Maronite

pa izročili Turkom. Ali ti so se vrlo malo brigali za svojo nalogo, da bi namreč branili in varovali Maronite pred Druzi. Zato so Maroniti prosili pomoči Francozov. Ali to je razgádilo Turke in Druze. Segli so si v roke in sklenili vzajemno zatirati nedolžne Kristijane. In niso se izneverili svoji zaobljubi.

Druzinja.

Kakor so pomagali Druzi Turčinom moriti in požigati po Damasku,*) tako so bili Turki zvesti pomagači Druzom na Libanonu, kjer so požgali **Saido** in **oblegli Djezin**. Prebivalci se niso nadejali nenadnega napada. Zato so popustili mesto in bežali na goro v neki gozd. Toda Druzi so drli za njimi; nekaj beguncev

*) Primerjaj: „Abd-el Kader,“ Vrtec št. 7, letnik 23.

je posekal meč, nekaj jih je pa pokopalo svinčeno zrnje. Nekoliko sto, ponajveč žen in otrok — je pribežalo v gozd, ker so možje branili Druzom v soteski, da niso mogli za begunci. Ker niso Druzi mogli prodreti soteske, priplazili so se na okolu in zažgali gozd na vseh straneh. Tako niso mogli Maroniti ubežati smrti. Kdor je bežal, zalotil ga je Druzov meč ali pa svinčenka. Kdor je ostal v gozdu, bil je sežgan, če ne sežgan, pa zadušen od gostega dima. V **Deir-el-Kamaru** so segnali Turki, ki bi bili morali braniti Maronite, vse krščanske prebivalce pred vojašnico in jih pregovorili, naj jim izročé orožje. Obetali so, da jih bodo potem branili pred Druzi. Ali komaj so prevarani in zbegani Kristijani izročili puške, vže so Turki odprli vrata Druzom, ki so posekali vse Maronite, zažgali njih hiše in jih oplenili.

Tako so prelivali kri za sveto vero stanovitni Maroniti meseca velikega travna 1860 l. in so spričali, da je za Krista umreti sladko in častno.

Da so Druzi pravi posebneži, kaže tudi njihova obleka. Možki posnemajo Turke. Pa vender niso popolnoma tako opravljeni. Nikakor ne morejo zatajati, da nimajo pravega domovja. Zato pa posnemajo druge narode različnih plemen. In tako nastane tista čudna zmes, kakor jo imajo v veri, tudi pri nošah. Prav dobro jih označuje tudi to, da so vedno oboroženi s puško, samokresom in nožem.

Prav posebno čudno so oblečene ženske. Na glavi imajo tako imenovani „**tandur**“, neki rog, ki moli visoko nad glavo. Bogatejše ženske imajo te rogove srebrne in še celó pozlačene. Na ta rog obešajo potem pokrivalo. Navadno je platneno. Spodnja obleka je črna; čeznjo pa povijajo bela zagrinjala. Res so, kakor kaki strahovi, ki jih postavljajo pri nas v koruzo, da plaše vrane.

Kakor sploh na jutrovem, takó se dičijo posebno Druzinjé z raznim lepótičjem. Vse mora bingljati in cingljati okolo ušes, po čelu in po vratú. Če je več kovinskih, zlatih in srebrnih pločie porazobešenih po njej, lepše se ji zdi.

Sploh pa trdé, da so Druzi zeló gostoljubni. Tri dni sme menda ostati pri njih tujec, in strežejo mu prav dobro. Kadar gre pa iz hiše, in je nehala gostoljubnost, utegne prejšnji prijatelj ubiti svojega gosta. Zato mi ne bodemo radi okašali njihove gostoljubnosti; raje verojemimo, da je res takó. *Basnigoj.*

Pri božičnem drevesci.

Krasnó drevesce si božično,
Na tebi sto darov blestí,
Rad gledal v te bi nepremično,
Oj rad vse svoje žive dní!

Otroških let si ti mi slika
Ko upov sto očém migljá,
Sreé mladó prihodnost mika,
V veselji duša trepetá.

Krasnó drevesce si božično,
Kakó z darili se šibíš!
Življenje moje — tebi slično —
Mar tudi kaj sadú rodiš?

Rakulski.

